ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 Μαΐου 1893 Ἀριθ. 304

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαιρετισμὸς (ὑπὸ Ἀτθίδος).—Μάϊος (ὑπὸ Αὔρας).—Θεανὼ (ὑπὸ κ. Καλ. Κινδύνη).—Ὁ Κρίνος καὶ ἡ Τριανταφυλλιὰ ποίημα (ὑπὸ δος Κρ. Χρυσοβέργη).—Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου μιᾶς βελόνης (ὑπὸ κ. Δ. Μιχαλοπούλου).—Ἡ Ἡλακάτη (ὑπὸ δος Ἀριστέας Κυριακοῦ).—Τὸ δῶρον τῆς νύμφης (ὑπὸ κ. Β. Κυριακίδου). —Ἑβδομαδιαῖον δελτίον.— Θέατρον.—Λέξεις. . .ἀλγούσῃ φίλῃ... (ὑπὸ Μαρίκας Πίπιζα).—Ποικίλα. —Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή.— Συνταγή.— Ἐπιφυλλίς.—Εἰδοποιήσεις.

Διατρίβει ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀφιχθεῖσα ἐκ Ρουμανίας ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀτθὶς κοσμοῦσα τὰς στήλας τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος διὰ τῶν γλαφυρῶν καὶ καλλιεπῶν ἄρθρων της κυρία Σωτηρία Ἀλιμπέρτη.

Ἡ κυρία Ἀλιμπέρτη διὰ σειρᾶς ἄρθρων θέλει περιγράψει τὰς ἐκ τοῦ ταξειδίου της ἐντυπώσεις, ὧν ἔναρξιν ποιεῖται σήμερον διὰ τοῦ ἀμέσως δημοσιευομένου ἄρθρου.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

12 Ἀπριλίου.

Πρωΐα ὡραία, διαύγεια ἀέρος, ἄρωμα θαλάσσης, κατάφυτα τοπία, εὐωδία ἀνθέων!

Χθὲς ἔτι διηρχόμην μονότονον καὶ χιονοσκεπῆ γῆν· βαρυσυνεφώδης οὐρανός, σκυθρωπὴ καὶ ψυχρὰ τῶν κατοίκων μορφή, μισόξενον τῶν ὑπαλλήλων βλέμμα ἐπίεζε τὴν καρδίαν μου καὶ μελαγχολικῶς μὲ διέθετε. Σήμερον; Γοητεία καὶ θάμβος μὲ κρατεῖ. Ποῦ λοιπὸν μὲ φέρει τὸ ταχύπλουν καὶ πελώριον τῆς θαλάσσης πτηνόν; Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐγρηγοροῦσιν; ἡ φαντασία μου παίζει μὲ ἐνδάλματα ἐπιθυμητὰ καὶ ὡραῖα; ἢ ὄντως εἴμεθα πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Πανίου; ἀναπλέομεν τὸ Κατάστενον; χαιρετῶμεν τὰς μαγευτικὰς καὶ γραφικὰς τοῦ Βοσπόρου ἀκτάς; τὴν γῆν τῶν ζεφύρων, τῆς τολύπης, τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ρόδων; Εἴσθε σεῖς προσφιλεῖς μου ἐντρυφήσεις; Ἀναπνέω τὸ ἄρωμά σας, περιβάλλομαι ὑπὸ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ Ἀστέρος σας, βαυκαλίζομαι ἐκ τοῦ φλοίσβου τῶν ὑδάτων σας, τέρπομαι εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἀηδόνος σας κελάδημα! Ὡραία καὶ εὐτυχὴς στιγμή, ἣν ἀπὸ δεκαετίας ἐπόθει ἡ ψυχή μου, σὲ ἀπολαμβάνω τέλος, μὴ φεύγῃς, μή.

Εὔπτερος ἡ φαντασία ἐξεγείρεται καὶ πετᾷ εἰς τὰς παλαιὰς ἀναμνήσεις, αἵτινες δὲν ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν λήθην τοῦ ἀειρρόου χρόνου. Αἱ σκέψεις, οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ παρελθόντος παρελαύνουσι πρὸ αὐτῆς· γηθοσύνως χαιρετῶ τὰς ἀλήστους ταύτας ἀκτάς. Νυμφαῖον: Ἐνθύμιον τερπνὸν τῆς μνήμης μου· ἔδρεψα ναρκίσσους καὶ ρόδα μετὰ φίλων ψυχῶν καὶ ἔψαλον τὸ θλιβερὸν πρὸς τὴν ἄνοιξιν ᾆσμα τοῦ εὐφαντάστου ποιητοῦ Τανταλίδου —τῆς ἀηδόνος τοῦ Βοσπόρου. — Ἀντικρὺ ὑψοῦται τὸ σύσκιον τοῦ Βαθυρρύακος ἄλσος· ἐπὶ τῶν χλοαζόντων λόφων του ἀπεθαύμασα τὰς τῆς φύσεως καλλονάς. —Φαρμακία (Θεραπειά)· τερπνὴ ἀκτή, συνέλεξα πόας καὶ βότανα, ἅτινα βλαστάνουσι ἐκ τῆς πυξίδος τῆς βοτανολογούσης Μηδείας. — Ἀρέθουσαι (Γκιού σουγιοῦ)· χαριεστάτη τοῦ Βοσπόρου κοιλάς, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου τὸ γλυκὺ πρὸς τὴν πατρίδα ᾆσμα τοῦ εὐγενοῦς φίλου καὶ ποιητοῦ, ὅπερ ἐν ἐνθουσιασμῷ ὅμιλος νεανίδων ἔμελψεν ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα σου. Ἀλλά, μὴ τρέχε ἀτμῆρες σκάφος· ἄφες νὰ πέμψω ἱερὸν ἀσπασμὸν πρὸς τὸν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι σεβαστὸν οἶκον τῶν Καραθεοδωρῶν, ἐν ᾧ δέσποινα ἀρχέτυπος καὶ ἐστεμμένη ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἐκλεῖσε τὸ ὄνομα τῆς Ἑλληνίδος τοῦ Βυζαντίου, γαλουχήσασα εἰς τὰ νάματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας γενεὰν ἐπιλέκτων ἀπογόνων. — Στῆθι ἔτι· μοὶ ἐπινεύει μακρόθεν, ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ Βοσπόρου ἀκτῆς, τὸ ἀπέριττον ἐκεῖνο Τέμενος τῶν Μουσῶν, ὑψούμενον ἐπὶ ὀρθογωνίου τριγώνου, ἐφ' οὗ γενναιόφρονες ἄνδρες καὶ φιλοπάτριδες γυναῖκες προσέφερον τὴν ἑκατόμβην, ἀγωνι-

σάμενοι τὸν ἐπίζηλον ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καλοῦ ἀγῶνα. Ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ θεμελιωταὶ τοῦ σεμνοῦ τούτου Τεμένους, ἐν ᾧ νεαραὶ ὑπάρξεις καλλύνουσι καὶ ἐξευγενίζουσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.

Ὁ μηκυθμὸς τοῦ ἀτμοῦ αὐξάνει, τὸ πλοῖον χωρεῖ βραδέως πρὸς τὸν λιμένα, τὰ βλέμματα τῶν ἐπιβατῶν στρέφονται πρὸς τὴν ἱερὰν τοῦ Βυζαντίου γῆν καὶ πλανῶνται ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν τῆς τέχνης καὶ τῆς ἰσχύος κειμηλίων, ἐφ' ὧν αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς πίπτουσαι, γεννῶσι τοὺς λαμπροτέρους χρωματισμούς. Περὶ τὰ ἀετώματα αὐτῶν αἰωροῦνται νέφη λιβανωτοῦ, δι' αὐτῶν ἡ ταχύπτερος φαντασία φέρεται ἀνὰ τὰς ἀπείρους τῶν αἰώνων ἐκτάσεις, ἀναδιφεῖ τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας καὶ ἔνθους κλίνει γόνυ πρὸ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, πρὸ τῆς χριστιανικῆς πόλεως, πρὸ τῆς Σεπτῆς Βασιλίσσης, τῆς φερούσης τὰ στέμματα δύο Κόσμων.

Τὸ ὅμμα προσηλοῦται ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ λευκοῦ Μνημείου. Εἰς αὐτὸ ἀτενίζει μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ, μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας. Ὁποία ποίησις ἀρχιτεκτονικῆς, οἷον μεγαλεῖον ὑψηλῆς ἀντιλήψεως ἀποπνέει! Ὁποίας παρακαταθήκας ἐνδόξων σελίδων ἐγκλείει εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ. Ὁπόσων ἡρώων ἐδέχθη τὸν ὕστατον ἀσπασμόν! Τὸ βλέμμα αἴρεται ἐν συγκινήσει πρὸς τὸν οὐρανόν· εἰς παλμὸς δονεῖ τὴν καρδίαν, μία σκέψις κατέχει τὴν διάνοιαν. Ἀσπάζομαι νοερῶς τας κορυφὰς τοῦ μεγαλοπρεποῦς θόλου τῆς Ἁγίας Σοφίας, τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὃν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὕψωσεν ἐνάμιλλον τῷ Ἑλληνικῷ Παρθενῶνι.

Φανάριον, Ἑπταπύργιον! ὀνομαστοὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας Κιβωτοί! Ἐν τοῖς εὐαγέσιν ἀσύλοις, ἐν τοῖς Πανσέπτοις Ναοῖς σας ἡ ψυχὴ ἀναπέμπει μύχιον προσευχήν.

Τὸ ἑλικόστροφον κυκλοῦσιν ἀνάριθμοι λέμβοι, αἱ κῶπαι πλήττουσι τὴν κυανῆν θάλασσαν, τὰ ἀφρόεντα κύματα ἀνασαλεύουσι τὰ σκάφη, τὰ σχοινία καὶ αἱ ἄλυσοι ἀνέλκονται· κίνησις, θόρυβος, κραυγαί· οἱ ἐπιβάται πηδῶσιν εἰς τὴν ξηράν.

Χαιρετῶ ἐν ἀδελφικῷ ἀσπασμῷ τὴν εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον Βυζαντίδα, ἥτις ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀγχιστρόφων μεταβολῶν, ἔγνω νὰ περισώσῃ τὴν πάτριον θρησκείαν καὶ γλῶσσαν καὶ τὸν ἐθνικόν της βίον.

Ἀτθὶς

ΜΑΪΟΣ

Γλυκεῖα εὐωδία ἀρωματίζει τοὺς ἀγροὺς καὶ βαλσαμόνει τοὺς κήπους. Εἶνε ἡ πρώτη πνοὴ τοῦ νεογεννήτου Μαΐου.

Ὁ εὐνοούμενος τῆς φύσεως, ὁ εὐτυχὴς κληρονόμος τοῦ Ἀπριλίου ἀνδροῦται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας του καὶ γίνεται κύριος τοῦ πατρικοῦ πλούτου ἔνδοξος καὶ ζηλευτός. Οἱ ἄνθρωποι ἐξίστανται πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν θαυμάζουσι διὰ τὰ κάλλη καὶ τὰ ἄνθη του. Οἱ μῆνες ὠχριῶσι πρὸ αὐτοῦ ἐκ πείσματος, ἐκ ζηλοτυπίας.

Οὗτος δὲ διὰ τῶν δύο χειρῶν δαπανᾷ σπατάλως τὰ δῶρα τῆς φύσεως, τὸν ἀκόπως κληρονομηθέντα χρυσόν.

Ἀλλ' ὁ Μαΐος εἶναι εὐτυχής; Ὄχι! Γνωρίζει, ὅτι ὡς ἀστὴρ διάττων θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ σβεσθῇ. Ὅτι βραχυχρόνιος εἶναι ἡ λάμψις του, οὐδὲν δ' ἴχνος τῆς διαβάσεώς του θὰ ὑπενθυμίζῃ αὐτήν. Γνωρίζει, ὅτι ἐφήμερα καὶ παροδικὰ εἶναι τὰ κάλλη του. Ὅτι διὰ ρόδων, ἅτινα τῷ ἐχάρισεν ὁ Ἀπρίλιος ἐστρώθη ἡ ὁδός, δι' ἧς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ὅτι κληματίδες τοῦ Ἀπριλίου ἐσχημάτισαν τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἴσοδον. Ὅτι τὰ παθήματα καὶ οἱ ἀγῶνες καὶ ἡ πρὸς τὰ χειμερινὰ στοιχεῖα πάλη τοῦ Ἀπριλίου παρήγαγον τὰ ἄνθη ἐφ' ὧν πατεῖ.

Γνωρίζει ἀκόμη ὅτι οὐδένα καρπὸν θὰ παραγάγῃ. Ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ τῆς ζηλοτυπίας τῶν ἄλλων μηνῶν. Ὅτι εἶναι κατώτερος ἐκείνων, ὧν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἔργα θὰ μείνωσι καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των χρήσιμα, εὐεργετικά, εὐλογημένα. Καὶ αἱ σταγόνες τῆς δρόσου, αἵτινες στίλβουσι τὸ πρωὶ ἐπὶ τῶν ρόδων τοῦ εὐτυχοῦς Μαΐου, τίς οἶδεν ἂν δὲν εἶναι δυστυχίας δάκρυα;...

* *
*

Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, ὅταν εἶναι... μόνον αὐτό. Αἱ ἀληθῶς εὐτυχεῖς δὲν ἔχουσι ἄνθη ἐπὶ τοῦ προσώπου μόνον.

Λῦρα

ΘΕΑΝΩ

Α΄.

Εἰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὑπῆρξαν γυναῖκες, αἵτινες οὐ μόνον ἦσαν πισταὶ σύζυγοι καταγινόμεναι εἰς τὰς ἀσχολίας τοῦ φύλου των, ἀλλὰ καὶ ἐκαλλιέργουν τὸ πνεῦμά των περιφρονοῦσαι τὰ θέλγητρα τῆς πολυτελείας καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμεναι τὰ ἐκ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως προερχόμενα διαρκῆ ἀγαθά. Ἰδίᾳ δὲ διεκρίθησαν εἰς τὰ γράμματα αἱ τοῦ Πυθαγόρου μαθήτριαι. Μεταξὺ δὲ πάλιν τούτων τὴν πρωτίστην θέσιν κατέχει ἡ σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, ἡ διάσημος Θεανώ, ἣν προτιθέμεθα νὰ σκιαγραφήσωμεν.

Ἐγεννήθη ἐν Κρότωνι ἢ κατ' ἄλλους ἐν Κρήτῃ. Ἔζη δ' ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν πέμπτον π. Χ. αἰῶνα. Τῆς ὡραίας καὶ εὐφυοῦς Θεανοῦς ἠράσθη ἐμμανῶς ὁ αὐστηρὸς φιλόσοφος. Αὕτη δὲ ἔμεινε μέχρι τέλους σύζυγος πιστή. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἀνέλαβεν αὕτη μετὰ τῶν δύο υἱῶν της τὴν ἐπιστασίαν τῆς Πυθαγορείου σχολῆς καὶ συνέγραψε πολλὰ βιβλία τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα ἀποσπασμάτια καί τινες ἐπιστολαὶ σώζονται ἐν τῇ τοῦ Οὐολφίου συλλογῇ τῶν λειψάνων τῶν διαφορων Ἑλληνίδων γυναικῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, μετὰ περισσῆς χάριτος γεγραμμέναι ἔχουσι τόσην δύναμιν λογικῆς, τόσα δὲ ἠθικὰ διδάγματα ἐμπεριέχουσιν, ὥστε ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὰς κυριωτέρας αὐτῶν.

Ἐπιστολὴ Θεανοῦς περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων

Θεανὼ Εὐβουλῇ χαίρειν

«Μανθάνω, ὅτι ἀνατρέφεις τὰ μικρά σου πολὺ μαλθακῶς. Ἴδιον καλῆς μητρὸς εἶνε ὄχι νὰ συνειθίζῃ τὰ τέκνα της εἰς τὰς ἡδονάς, ἀλλὰ νὰ τὰ καθοδηγῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Διότι αἱ ἡδοναὶ συναυξάνουσαι μετὰ τῶν παίδων κάμνουσιν αὐτοὺς ἀκολάστους. Ὑπάρχει ἡδύτερον εἰς τοὺς νέους ἀπὸ τὴν συνήθειαν τῆς ἡδονῆς; Δὲν πρέπει λοιπόν, ὦ φίλη, νὰ διαστρέφηται ἡ ἀγωγὴ τῶν παίδων. Ἡ δὲ διαστροφὴ τῆς φύσεως

εἶνε, ὅταν κατὰ μὲν τὰς ψυχὰς γίνονται φιλήδονοι, κατὰ δὲ τὰ σώματα ἡδυπαθεῖς. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν καθίστανται φυγόπονοι, εἰς δὲ τὴν δευτέραν μαλθακοί.

Πρέπει τὰ παιδία νὰ ἐξοικειῶνται πρὸς τὰς ἀκάνθας τῆς ἀνατροφῆς, ἔστω καὶ λυπούμενα καὶ ὑποφέροντα, διὰ νὰ μὴ γίνουν κατόπιν δοῦλα τῶν παθῶν, ἄπληστα πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τοὺς κόπους ὀκνηρά, ἀλλὰ τὰ καλὰ πρὸ πάντων νὰ τιμῶσι καί εἰς αὐτὰ νὰ ἐμμένωσιν. Δὲν πρέπει νὰ συνειθίζουν εἰς πλησμονὴν τροφῶν οὔτε νὰ εἶνε πολυτελῆ εἰς τὰς ἡδονάς· ἀκόλαστα καὶ ἀχαλίνωτα θὰ καταστήσῃς οὕτω πως τὰ παιδία σου. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπῃς εἰς αὐτὰ νὰ ὁμιλῶσι περὶ ὅλων καὶ εἰς ὅλα νὰ ἀναμιγνύωνται, οὔτε νὰ φοβῆσαι ἐὰν κλαίουν, ἢ νὰ προσπαθῇς νὰ τὰ κάμῃς νὰ γελοῦν, ἢ νὰ ὑπογελᾷς ὅταν κτυπῶσι τὴν τροφόν των ἢ μεταχειρίζωνται πρὸς σὲ κακὴν γλῶσσαν· μὴ κακοσυνειθίζῃς αὐτὰ εἰς τὴν χλιδήν. Τῶν πτωχῶν τὰ παιδία δὲν δοκιμάζουν τίποτε ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅμως ἀνατρέφονται εὐκολώτερα, ἀναπτύσσονται σωματικῶς ἀρτιώτερον καὶ ἐν γένει διάκεινται πολὺ καλλίτερα. Σὺ δὲ ἀνατρέφεις τὰ τέκνα σου ὡς ἡ φυλὴ τοῦ Σαρδαναπάλου, καθιστῶσα αὐτὰ μαλθακὰ καὶ ἐπιρρεπῆ εἰς τὰς ἡδονάς. Τί νὰ κάμῃ τις μὲ παιδίον, τὸ ὁποῖον κλαίει, ὅταν δὲν εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ γρήγορα ὅσον ἐπιθυμεῖ· καὶ ὅταν τρώγῃ, ζητεῖ τὰ ἐκλεκτὰ μόνον φαγητά· καὶ ἂν ὁ καιροςεῖνε θερμος ἀποκάμνει· καὶ ἂν εἶνε ψυχρὸς πάσχει· καὶ ἄν τις τὸ ἐπιπλήττῃ, ἀνθίσταται, καὶ ἄν δὲν τὸ εὐχαριστῇ, λυπεῖται;

Γνωρίζουσα δέ, ὦ φίλη, ὅτι τὰ σπάταλα παιδία, ὅταν φθάσουν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν γίνονται ἀνδράποδα, ἀφαίρει ἀπὸ αὐτὰ τὰς τοιαύτας ἡδονὰς καὶ δὸς εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν οὐχὶ φιλήδονον ἀλλ' αὐστηράν. Συνείθισε τα τέκνα σου νὰ ὑποφέρωσι τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, τὸ ψῦχος καὶ τὸν καύσωνα, νὰ ἐντρέπωνται δὲ τοὺς ὁμήλικας καὶ τοὺς ἀνωτέρους αὐτῶν.

Τοιουτοτρόπως τὰ παιδία καθίστανται εὐγενῆ τὴν ψυχήν, ἔχουσι δὲ πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ ὑψηλὰ αἰσθήματα. Πρόσεχε λοιπόν, φίλη, ὅπως δὲν κάμνουν καρπὸν αἱ κακῶς τρεφόμεναι ἄμπελοι, οὕτω καὶ τὰ τέκνα σου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τρυφῆς ἵνα μὴ παραγάγωσι μόνον αὐθάδειαν καὶ κουφότητα».

Καλλιόπη Α. Κενδύνη

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΙΑΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Τὴν καταγωγὴν εἶμαι γνησία Ἀγγλίς, λεπτὴ καὶ ραδινὴ μὲ χρυσῆν τὴν κομην, ἤ, ὡς θὰ ἔλεγεν ἄλλη μᾶλλον ἀκριβολόγος φίλη μου, ἐπὶ ζανθῆς κόμης φέρουσα φιλοκάλως προσηρμοσμένον μικρὸν ἐκ χρυσοῦ πιλιδιον. Ἡ πατρίς μου κεῖται μακραν, πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, εἶναι μία ἐκ τῶν πλουσιωτάτων εἰς ἐργοστάσια βιομηχανικῶν πολεων τοῦ Βρεττανικοῦ βασιλείου.

Ἀφ' ὅτου, τὸ πρῶτον, ἐγκατέλιπον τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἐργαστήριον ἐν ᾧ, μετὰ τόσων ἄλλων, εἶδον τὸ γλυκὺ τῆς ἡμέρας φῶς, καὶ παρεδόθην τῇ «ἐργασίᾳ», τὸν ἕνα καὶ μόνον δι' ὃν, ἐκ κοιλίας μητρός μου, προωρίσθην ἱερὸν σκοπόν, πολὺς παρῆλθε χρόνος· ἀλλ' ἐν τούτοις ζωηρῶς ἔτι ἐνθυμοῦμαι, πόσον ἀπροκαλύπτως ἐξεφράζοντο περὶ ἐμοῦ τὰ ἄλλα ποικίλα χαλύβδινα ὄργανα, ὅσα συγχρόνως μὲ ἐμέ, εἰς τὸ αὐτὸ ἐργαστήριον ἔτυχε νὰ γεννηθῶσι. Μάλιστα μία, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνατροφῆς καὶ λιαν ἀφιλόφρων, σφύρα τοῦ χρυσοχόου τοῦ ἐργοστασίου, συχνὰ πυκνὰ μοὶ ἐπανελάμβανε· «Δυστυχὴς βελόνη, δὲν φθονῶ ποσῶς τὸ μέλλον σου, διότι πριν ἢ ἴδῃς τὸ φῶς, κατεδικάσθης νὰ διέλθῃς ὁλόκληρον τὸν βίον σου ἐν ἀναστροφῇ μετὰ γυναικῶν.—Ὦ! θὰ πάθῃς πολλὰ καὶ θὰ ὑπομείνῃς ἱκανὰ μέχρις οὗ φθάσῃς εἰς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν σου, καὶ ἐν τέλει ἢ θὰ ταφῇς διὰ παντὸς εἰς καμμιὰν ρωγμὴν τοῦ ἐδάφους, ἢ θραυσθεῖσα εἰς τεμάχια θὰ ριφθῇς μακράν που, ὡς ἀνάπηρος καὶ ἄχρηστος πλέον.»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀρκετὰ παρῆλθον ἔτη, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν! δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον ἡ σφύρα τοῦ χρυσοχόου, ἔπαθον καὶ ἔμαθον τόσον πολλά, ὥστε δὲν μοὶ φαίνεται ἀνάξιον τοῦ κόπου νὰ σκιαγραφήσω διὰ βραχέων τὰ παθήματά μου.

Νεαρὰ νεαρὰ εἰσερχομένη εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ βίου, ἤμην πολὺ κενόδοξος καὶ ἀλαζονική. Ἔχαιρον διὰ τὴν λαμπρὰν περιβολήν μου καὶ τὴν ἔξοχον στιλπνότητά μου, δι' αὐτὸ καὶ ἐθεώρησα σχεδὸν προσβληθεῖσαν τὴν φιλαυτίαν μου ὅτε, μετὰ πεντήκοντα ἄλλων ἰσχνοτέρων καὶ παχυτέρων ἀδελφῶν μου, μὲ ἐνέκλεισαν ἐντὸς μικρᾶς ἐκ μέλανος χάρτου θήκης καὶ ὡς «δεσμὶς διαφόρου ἀριθμοῦ βελονῶν» ἐπεβιβάσθημεν, συνεσφιγμέναι μετ' ἄλλων δεμάτων ἐντὸς πελωρίου κιβωτίου διὰ τὴν ξένην, τὴν χώραν τοῦ συρμοῦ καὶ τῶν παραδόξων, τὸ Παρίσιον. Ἐκεῖ παρελήφθημεν ὑπ' ἀγαθοῦ τινος γέροντος, ἐμπόρου ψιλικῶν, καὶ τὴν ἑπομένην περιήλθομεν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τῆς ραπτρίας μιᾶς δουκίσσης.

Ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς δουκίσσης ἐξελθοῦσα πρώτη τῆς μικρᾶς χαρτίνης φυλακῆς μου, δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὰς ὁμαίμονας ἀδελφάς μου. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν τῆς ἐξόδου μου προσεκλήθην ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων νὰ προσαρμόσω τοὺς ἀδάμαντας ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τοῦ χοροῦ τῆς ὡραίας δουκίσσης, καὶ ἀληθῶς μετὰ πολλῆς τῆς εὐστροφίας καὶ γοργότητος ἐξετέλουν τὴν ὑψηλὴν ὑπηρεσίαν μου ὑπὸ τὸν δεξιὸν χειρισμὸν τῶν λεπτοφυῶν δακτύλων τῆς θαλαμηπολου, μεθ' ἧς τὸ πρῶτον ἔκαμνον τὰς γνωριμίας μου. Ἀλλ' ὅτε ἡ μικρὰ Μίνα, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νεαρά μου φίλη, μὲ ἐλαφρὰ καὶ γοργὰ κεντήματα προσεπάθει νὰ προσαρμόσῃ ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης τῆς Κυρίας τὸν τελευταῖον αὐτῆς ἀδαμάντινον ἀστέρα, οὐκ οἶδά πως ἐξολισθήσασα, ἔνυξα τὴν ἀβρὰν καὶ χνοώδη τῆς δουκίσσης ἐπιδερμίδα καὶ σταγὼν αἵματος ἀναπηδήσασα ἔβαψεν ἕνα τῶν περικοσμούντων τὸν χιονώδη αὐτῆς τράχηλον ρουβινίων. Ἡ δούκισσα στραφεῖσα μετὰ θυμοῦ εἶπεν· «ἀδεξία, ἀπρόσεκτη», καὶ ἀπῆλθεν. Ἀκόμη μίαν ὥραν βραδύτερον καὶ ἡ μικρὰ Μίνα ἐγκατέλιπε τὸν ἐπιφανῆ οἶκον. Ἐγώ, ἡ ὑπαίτιος τοῦ κακοῦ τούτου προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου τῆς Μίνας, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ συναπέλθω. Διὰ τὴν βιαίαν ὅμως ταύτην ἀπομάκρυνσίν μου ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου μεγάρου, ἐξεδικούμην μετ' ὀλίγον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ ἐραστοῦ τῆς Μίνας, διότι ὅτε οὗτος παρηγορῶν οἱονεὶ τὴν κλαίουσαν ἐρωμένην του, ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐκέντησα τόσον βαθέως τὸν βραχίονα, αὐτοῦ ὥστε οὗτος, ῥήξας κραυγήν, μὲ ἥρπασεν ἀμέσως καὶ μετ' ὀργῆς μὲ ἔρριψεν ἔξω τοῦ παραθύρου, ἀποκαλέσας μὲ ἅμα «δολοφόνον ὄργανον!»

Ἐκεῖ, ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἑνὸς τῶν μᾶλλον σεληνολούστων βουλεβάρτων ἐξηπλωμένη, ἤκουον διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τὰς ὁμιλίας τῶν δύο ἐραστῶν, περὶ τῶν οἰκονομιῶν των καὶ

τοῦ προσεχοῦς γάμου των, τὸν δὲ Λουδοβῖκον ἐν ἀστεϊσμῷ ἐπαναλαμβάνοντα: «κυρίως, Μίνα, δὲν ἔπρεπε νὰ ρίψω ἔξω τὴν μικρὰν βελόνην, διότι αὐτὴ ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ γίνῃς τέλος ἰδική μου.»

Ταῦτα ἀκούουσα ἔμενον λίαν εὐχαριστημένη καὶ ἔχαιρον ὅτι μία βελόνη, ἣν ἄλλως τε πάντες ἀδίκως φοβοῦνται, ὡς τὴν αἰτίαν διαρρήξεως τῶν τρυφερωτέρων δεσμῶν, ἐδῶ, κατ'ἐξαίρεσιν ἴσως, ἐπετάχυνεν ἕνα γάμον, καὶ προσεδόκων μεθ' ὑπομονῆς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων. Ἀντιπαρῆλθον τὴν ἐπιοῦσαν πολλοὶ πρὸ ἐμοῦ μετὰ σπουδῆς, χωρὶς κἂν βλέμματος νὰ μὲ ἀξιώσωσιν, οὐχὶ ὀλίγων ᾐσθάνθην τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς λεπτῆς ράχεώς μου, καὶ ἤρχισα νὰ τρέμω, ἀναλογιζομένη ὅτι θὰ ἐτελείωνον ἴσως τὸν βίον μου οἰκτρῶς ἐντὸς τοῦ πηλοῦ τῆς ὁδοῦ, βιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς σκωρίας.

Τέλος, πρωΐαν, τινα μικρὸν τοῦ σχολείου κοράσιον κύψαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τὸ καταπεσὸν τετράδιόν του, μὲ προσέβλεψε μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του κα' μὲ ἀνέσυρε μετὰ χαρᾶς ἐκεῖθεν. Ἀλλά, πολλὰ ἐπροξένησα τὰ δυσάρεστα εἰς τὸ δυστυχὲς πλάσμα, καθ' ὅσον παραλαβόν με μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ σχολεῖον μὲ ἐχρησιμοποίει εἰς τὸ νὰ κεντᾷ κρύφα τὰς παρακαθημένας συμμαθητρίας της, μέχρις οὗ ὁ διδάσκαλος ὁδηγηθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου καὶ ἀντιληφθεὶς τῶν γινομένων, ἐμὲ μὲν κατέσχεν, αὐτῇ δὲ ἐπέβαλεν αὐστηροτάτην τιμωρίαν. Τὴν μεσημβρίαν ὁ ξανθὸς παιδαγωγός, μὲ παρέδωκεν εἰς τὴν παχύσαρκον σύζυγόν του, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπὶ ἑβδομάδας κατεδικάσθην νὰ ἐπιδιορθώνω τὰς μικρὰς σκελέας καὶ τὰ λοιπὰ λευχείματα τῶν τριῶν ἀγρίων μικρῶν της. Ἡ κυρὰ *δασκάλα*, μὲ εἶχε περὶ πολλοῦ, διότι συχνὰ ἐπανελάμβανεν εἰς τὰ μικρά της, «ἐὰν αὐτὴ δὲν ἦτο τόσον καλὴ καὶ γνησία Ἀγγλικὴ βελόνη, θὰ εἶχε θραυσθῇ πρὸ πολλοῦ, ἠναγκασμένη νὰ κάμνῃ τόσον πολυποίκιλον καὶ βαρεῖαν ἐργασίαν.

(Ἀκολουθεῖ) **Δέσποινα Μιχαλοπούλου**

Ο ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Σὲ περιβόλι ὤμορφο, κῆπο μυριανθισμένο,
Ἐστῆς μάνας της τὴν ἀγκαλιὰ μικρὴ τριανταφυλλιά,
Ἀνάμεσα 'στὰ λούλουδα λουλοῦδι ζηλεμμένο
Ὁλόχαρη μεγάλωνε μὲ χάδια, μὲ φιλιά.

Τὴν εἶδ' ὁ κρίνος ὁ λευκὸς τοῦ κῆπου τὸ καμάρι,
Τὴν εἶδε καὶ λιμπίστηκε τὴν τόση εὐωδιά,
Ἐζήλεψε τόση ζωή, τόση δροσιὰ καὶ χάρι
Καὶ τῆς μιλεῖ λόγια γλυκὰ βγαλμέν' ἀπ' τὴν καρδιά.

Γιατὶ τριανταφυλλιὰ χρυσῆ, γιατὶ χωρὶς κανένα
Σύντροφο νά 'χῃς 'στὸ πλευρὸ καὶ ταῖρι ζηλευτὸ
Περνᾷς τῆς νειότης τὸν καιρό; ἔλα μαζῆ μὲ μένα,
Ἀκούμπησε 'στὸ χέρι μου τὸ τόσο δυνατό.

Εἶν' ἡ ζωή μας πέλαγος πλατύ, ἁγνὴ παρθένα,
Καὶ κύματα καμμιὰ φορὰ τὸ δέρνουν φοβερά.
Μὴν τὸ διαβαίνῃς μοναχή, ἔλα μαζῆ μὲ μένα,
Ἔλα γιὰ νά 'χωμε κοινὴ τὴ λύπη, τὴ χαρά.

Κ' ἐκείνη λέξι δὲ μιλεῖ, δειλὰ μονάχα κλίνει
Ἐστὸν κρίνο τὰ ὁλόχρυσα καὶ τρυφερὰ κλαδιά,
Καὶ μ' ἕνα φίλημα γλυκὸ τὸ πᾶν τοῦ παραδίνει
Μαζὶ μὲ τὴν ἀθῶα της παρθενικὴ καρδιά.

Τώρα ζευγάρι ταιριαστὸ τοὺς εὔχομαι νὰ ζήσουν
Ἀγαπημένοι καὶ εὐτυχεῖς, ὡς ἄνθη νεαρά,
Ποιά 'νε τ' ἀγκάθια τῆς ζωῆς ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσουν
Καὶ νὰ περνᾷ ὁ βίος των μ' ἀγάπη καὶ χαρά.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

Η ΗΛΑΚΑΤΗ

Πρὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀνατροπῆς, ἣν ἐπέφερον αἱ μηχαναὶ ἀντικαταστήσασαι τὴν εὐφυᾶ χεῖρα τοῦ ἐργάτου, μία τῶν πρωτίστων ἐνασχολήσεων τῆς γυναικὸς ἦτο ἡ νηματουργία· ἡ ἠλακάτη καὶ ἡ ἄτρακτος ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἦσαν τὰ σύμβολα τῆς οἰκιακῆς δραστηριότητος· ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἐνάρετος Ἀρήτη, ἔνηθε παρὰ τὴν ἑστίαν ἔρια θαλασσοπόρφυρα, εἰς δὲ τὸν Θεόκριτον ἀπαντῶμεν τὸ ἑξῆς περὶ ἠλακάτης ὡραιότατον εἰδύλλιον.

«Ὦ ἠλακάτη, φίλη τῆς ἐριουργοῦ, δῶρον τῆς γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς πρὸς τὰς γυναῖκας, τὰς ἐχούσας κατὰ νοῦν μόνον τὴν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν· μετὰ θάρρους ἀκολούθησόν με εἰς τὴν ἀγλαὸν πόλιν τοῦ Νηλέως, ἔνθα ὑψοῦται ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Κύπριδος ἐν μέσῳ πρασινοχρόων καλάμων· ἐκεῖ θὰ αἰτήσωμεν ἀπὸ τὸν Δία αἴσιον πλοῦν, ὅπως χαίρων δεξιωθῶ τὸν πολυφίλητόν μου ξένον Νικίαν, τὸ θεῖον τέκνον τῶν γλυκυφώνων Χαρίτων· καὶ σὲ ἠλακάτη, τὴν ἐξ ἐλέφαντος τεχνηέντως εἰργασμένην θέλω δώσει ὡς δῶρον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου· μετ' αὐτῆς δὲ θὰ ἐκτελέσῃς ἔργα πολλά, ἀνδρικὰ ἐνδύματα καὶ κυματιζούσας γυναικείας ἐσθῆτας. Διότι δὶς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος αἱ μητέρες τῶν προβάτων δίδουσι τὰ ἁπαλὰ αὐτῶν ἔρια χάριν τῆς εὐσφύρου Θεογένιδος ἐπειδὴ αὕτη εἶναι φιλόπονος καὶ ἀγαπᾷ ὅσα ἔργα ἀγαπῶσιν αἱ φρόνιμοι γυναῖκες. Ἐγὼ δὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθῃς, εἰς τὸν οἶκον ὀκνηρᾶς καὶ ἀέργου γυναικὸς σὺ ἡ γεννηθεῖσα εἰς τὴν γῆν τῆς πατρίδος μου· θὰ κατοικήσῃς λοιπὸν εἰς τὴν Μίλητον τῆς καλῆς Ἰωνίας, θὰ ζήσῃς μεταξὺ τῶν φιλέργων χειρῶν τῆς Θεογένιδος, καὶ θὰ μὲ ἀνακαλῇς πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τοῦ φίλου τῶν ποιητῶν ξένου, ὅστις βλέπων σε θὰ λέγῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του· «Εἶνε μεγάλη ἡ χάρις εἰς δῶρον μικρόν· διότι πάντα τὰ παρὰ φίλων προσφερόμενα εἶνε πολύτιμα».

Πρό τινων ἐτῶν δὲν ὑπῆρχεν οἰκία, εἰς ἣν νὰ μὴ εὑρίσκετο, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἐργασίας· εἰς τὴν μνήμην δὲ ὅλων ἡμῶν, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ζωηρὰ μένει εἰσέτι ἡ θελκτικὴ εἰκὼν τῆς γηραιᾶς μάμμης μας, ἥτις φέρουσα τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἐκάθητο νήθουσα πλησίον τῆς ἑστίας· ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰ χωρία ἡ ἠλακάτη κατέχει τὴν κυριωτέραν θέσιν. Ἡ χωρική, ἡ μεταβαίνουσα εἰς τοὺς ἀγρούς, οὐδέποτε ἐξέρχεται ἄνευ αὐτῆς· ἡ οἰκοκυρὰ ἡ μένουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἡ ποιμενὶς ἡ βόσκουσα τὰ ποίμνια εἰς τοὺς ἀνθοφόρους λειμῶνας ἀκαταπαύστως νήθουσιν, ὅπως κατασκευάσωσι τὰ διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀναγκαιοῦντα ἐνδύματα· εἰς πολλὰ δὲ δημώδη ᾄσματα ἐξυμνεῖται ἡ ἠλακάτη, ἐκ τῶν ὁποίων λίαν ἐκφραστικὸν εἶνε τὸ ἑξῆς τετράστιχον :

Γιὰ πάρε τὴ ροκούλα σου καὶ τ' ἀργυρό σ' ἀδράχτι
Κ' ἔλα κοντά μου κάθησε 'ς τὴν ἀνθισμένη φράχτη
Καὶ νέσε κοπελούδα μου τὴν προῖκα σου νὰ κάνῃς
Γιατὶ στεφάνι γλήγωρα 'ς τὴν κεφαλὴ θὰ βάνῃς.

Αἱ χωρικαὶ νήθουσι κρατοῦσαι διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ἠλακάτην, εἰς ἣν εἶνε περιτετυλιγμένη τολύπη βάμβακος ἢ ἐρίου, διὰ δὲ τῆς ἄλλης περιστρέφουσι τὴν ἄτρακτον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἄγκιστρον· τὸ νῆμα τυλίσσεται ᾠοειδῶς εἰς τὸ μέσον τῆς ἀτράκτου ἕως ὅτου σχηματίσῃ ἀρκετὸν ὄγκον καὶ κατόπιν μεταφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸ *τυλιγάδιον* καὶ τὸ νῆμα εἶνε ἕτοιμον πρὸς ὕφανσιν.

Ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται κυρίως κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, εἰς τὸ *νυκτέρι*, κατὰ τὰς ὁποίας ἅπασα ἡ οἰκογένεια, οὐδ' αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν ἐξαιρουμένων, συναθροίζεται πέριξ τοῦ σπινθηροβολοῦντος πυρὸς ἐντὸς εὐρέος δωματίου φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς ἐλαιολυχνίας· ἐνῷ δὲ αἱ γυναῖκες ἐργάζονται οἱ ἄνδρες συνομιλοῦσι τρώγοντες ὀπτὰ κάστανα καὶ πίνοντες ρητινίτην· ἀντικείμενον δὲ τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν εἶνε τὰ νεώτερα τοῦ χωρίου συμβάντα, ὡς γεννήσεις, θάνατοι, συνοικέσια· ἐκεῖ γίνεται λόγος καὶ περὶ διαφόρων μικρῶν ἐρωτικῶν σκανδάλων τοῦ χωρίου. Κατ' αὐτὰς τὰς μικρὰς ἑσπερίδας προσέρχονται πολλάκις καὶ οἱ νέοι τοῦ χωρίου, ὅπως γνωρίσωσι κάλλιον τὴν κόρην εἰς ἣν ἔχουσιν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των. Κατὰ τὸ *νυκτέρι* δὲ ἐνίοτε ἡ γηραιὰ μάμμη διηγεῖται ὡραιότατα παραμύθια νυμφῶν καὶ φαντασμάτων, ἢ συμβεβηκότα ναυτῶν καὶ στρατιωτῶν.

Ἀριστέα Κυριακοῦ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

I

Ἦτο ἡ χαϊδεμένη τῆς οἰκογενείας· πάντες τὴν ἠγάπων· οἱ οἰκεῖοι τὴν ἐλάτρευον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ προσηνὴς νεᾶνις, τοὺς πάντας ἤθελε νὰ βλέπῃ μειδιῶντας· ἐπεθύμει οὐδὲν νέφος νὰ ταράττῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Σοβαρὰ καὶ ὀλιγόλογος σπανίως ἐμειδία. Τί εἶχε ; μελαγχολία ὡς νέφος ἐλαφρὸν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ ἁγνοῦ καὶ παρθενικοῦ αὐτῆς μετώπου. Ὑπὸ τὸ μειδίαμα ἔκρυπτε θλῖψιν ἄμετρον. Μ' ὅλην τὴν λατρείαν, μ' ὅλας τὰς ἀναπαύσεις ἐνεθυμεῖτο πάντοτε ὅτι ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ γυνή τις μὲ κόμην καστανόχρουν καὶ γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, ἥτις τὴν ἐλάμβανεν ἐπὶ τῶν γονάτων παιδίον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἔφηβον κορασίδα· τῇ ἐπεδαψίλευε μυρίας θωπείας καὶ τῇ ἔδιδε σπουδαίας καὶ σοβαρὰς συμβουλάς. Αὕτη ἦτο ἡ μήτηρ της. Προῃσθάνετο ἆρά γε τὸν μέλλοντα θάνατόν της ; Ἴσως. Ἡ κόρη ἠννόει τὴν μητρικήν της στοργήν, τὴν ἐθελοθυσίαν της, τὴν ἀνεξάντλητον αὐτῆς αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἠγάπα μ' ὅλην τὴν ζέσιν τῆς νεαρᾶς της καρδίας. Ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τῆς μητρός της εἶδεν ἑαυτὴν ὀρφανὴν πάντων ἐκείνων τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν εὐτυχίαν της ὡς ὄνειρον ἀποπτᾶσαν. Μάτην ἐζήτησεν ἐν ἄλλαις καρδίαις τὰ αἰσθήματα ταῦτα· δὲν εὕρισκεν αὐτά. Παντοῦ ἔβλεπεν ἐγωϊσμὸν ὑποκρυπτόμενον, ὑστεροβουλίαν τινὰ ὑπολανθάνουσαν. Καὶ ἔφθινεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ· ἀλλ' ἐσιώπα μὴ δυναμένη νὰ εὕρῃ καρδίαν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ὡς ἐκείνη θὰ ἠγάπα, ὡς τὴν ἠγάπα ἡ μήτηρ της.

Νύκτα τινα εἶδε τερπνὸν ἅμα καὶ παράδοξον ὄνειρον· γυνή τις ἐνεφανίσθη πρὸς αὐτήν.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω, γλυκεῖα κόρη ; Εἶμαι νύμφη μάγισσα καὶ ἐθέλχθην ἐκ τῆς γλυκείας σου μορφῆς, ὅταν σὲ ἀπήντησα ἐσχάτως παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ὑδάτων ἔνθα κατοικῶ. Θέλεις πλοῦτον, τιμάς, δόξαν, ἔρωτα ; Ἀποκρίθητί μοι καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ παρέξει ἀφθόνως τὰ πάντα.

— Ὦ ! εἶπεν ἡ κόρη, εὐχαριστῶ. Πλοῦτον; ἔχω τόσα ὅσα μὲ ἀρκοῦσι νὰ ζῶ ἀνέτως καὶ νὰ βοηθῶ τοὺς ὁμοίους μου. Τιμὰς καὶ δόξαν ; τί νὰ τὰ κάμω ; Θὰ εὐτυχήσω ἆρά γε ; δὲν εἶναι βέβαιον. Ἔρωτα ; δὲν γνωρίζω τὸ αἴσθημα τοῦτο, δὲν τὸ ἐδοκίμασα, ἀλλ' ἀκούω ὅτι εἶναι λίαν ἰδιότροπος κυρίαρχος πρὸς τὰς καρδίας, αἵτινες εἰς αὐτὸν ὑποκύπτουσι. Διαρκεῖ ἆρά γε ; ἢ εἶναι ἐφήμερον ὡς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων ;

Ἡ νύμφη ἐμειδίασεν.

— Ἐγώ, εἶπε, θὰ σὲ κάμω ν' ἀγαπήσῃς καὶ ν' ἀγαπηθῇς. Καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ἐπανέλθω ὅπως μοὶ εἴπῃς τὰς ἐντυπώσεις σου.

II

Παρῆλθον ὀλίγα ἔτη· ἡ ἔφηβος κόρη ἐγένετο νεᾶνις. Πλὴν μάτην ἤλπισε· πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι διεῖδε μακρόθεν τὴν εὐτυχίαν πλησιάζουσαν. Ἀλλ' ἦτο σκιὰ διαλυθεῖσα εἰς τὴν πρώτην ἐπαφήν. Καὶ τὰ ἔτη παρήρχοντο. Ἡμέραν τινὰ περιπατοῦσα ἐν τῷ κήπῳ της εἶδεν αἴφνης τὴν νύμφην ἐμφανισθεῖσαν.

— Τί ἔχεις, φίλη νεᾶνις, καὶ εἶσαι σκεπτική ; Λυποῦμαι νὰ σὲ βλέπω οὕτως. Ἐγὼ ἐτήρησα τὸν λόγον μου, σοὶ ἀπέστειλα τὸν ἔρωτα καὶ........

Πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη τῆς νεάνιδος εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων της.

— Ναί, ἐννοῶ τὴν πικρίαν τοῦ μειδιάματός σου. Ζήτησόν μοι λοιπὸν τί θέλεις ;

— Δός μοι ὡς δῶρον καρδίαν, ἥτις ὄχι μόνον νὰ θλίβεται ἐν τῇ θλίψει μου, ἀλλὰ καρδίαν μεγάλην, ἥτις νὰ χαίρῃ ἐν τῇ χαρᾷ μου καὶ ἥτις νὰ μὲ ἀγαπᾷ μὲ αὐταπάρνησιν ἴσην τῷ ἡρωϊσμῷ, καὶ τότε γονυπετὴς θὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Ἡ νύμφη ἐστέναξεν.

— Βλέπεις παρὰ τὰς ρίζας τῶν ροδῶν τούτων ; τῇ εἶπε δεικνύουσα ροδῶνα ἐκεῖ που πλησίον. Βλέπεις τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο ἴον ; Μὴ ζήτει ἐν τῇ λάμψει τοῦ κόσμου τοιαύτην καρδίαν· μοὶ ζητεῖς δύσκολον πρᾶγμα. Ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ σοὶ δωρήσω ὅ,τι ζητεῖς.

Μετά τινα καιρὸν ἡ νεᾶνις, σύζυγος καὶ μήτηρ γενομένη, ἀφωσιώθη εἰς τὸ καθῆκον ἀντλοῦσα τὴν ὑπερτάτην ἀφοσίωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἁγνῶς ἀγαπώσης καρδίας της. Πλὴν ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων ἐστερεῖτο τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τῆς φύσεως, τὴν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀγάπην......

— Θ' ἀποθάνω, ἐσκέπτετο ἡ δυστυχὴς γυνή, καὶ θ' ἀποθάνω μὲ τὴν πικρίαν εἰς τὰ χείλη, ὅτι δὲν εὗρον ὅ,τι ἐζήτησα· ἡ νύμφη εἶχε δίκαιον.

Ἐν τῇ μητρικῇ της στοργῇ εὕρισκε παρηγορίαν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ μαράνῃ τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν της χερουβεὶμ δίδουσα εἰς αὐτὰ νὰ ἐννοήσωσι τὰς θλίψεις της. Ὑπὸ τὸ μειδίαμα

ἔκρυπτε τὴν πικρίαν τῆς καρδίας της καὶ ὑπὸ τὴν χαρίεσσαν μορφήν της τὸν βαθύτατον πόνον της. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἀπροσδοκήτως ἐνόμισεν, ὅτι ἐν τῷ νεφελώδει οὐρανῷ τοῦ βίου της εἶδεν ἀστέρα τινὰ ἀμυδρῶς λάμποντα. Ἀπέκτησε μίαν φίλην. Καὶ βαθμηδὸν τῆς φιλίας αὐτῶν ἀναπτυχθείσης κατενόησεν, ὅτι ὁ ἀστὴρ τῆς φιλίας ἔλαμψε δι'αὐτὴν καὶ ἡ χαρὰ αὐτῆς δὲν εἶχεν ὅρια. Ἐν τῇ ταπεινῇ καὶ μεμονωμένῃ καρδίᾳ τῆς φιλης της ἀνεγνώρισε τὸ ἴον ὅπερ ἡ νύμφη τῇ ἀπέστειλε.

— Ποῦ εἶσαι, νύμφη εὐεργετική, νὰ σὲ εὐχαριστήσω καὶ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

Ὅτε ἡμέραν τινὰ καθημένη πλησίον ρυακίου ἐν τῇ ἐξοχικῇ αὐτῆς ἐπαύλει ἤκουσε φωνὴν μυστηριώδη ἐξερχομένην τοῦ ὕδατος·

— Σὲ βλέπω ἀκτινοβολοῦσαν καὶ εὐτυχῆ, εἶμαι ἐγὼ ἄρά γε ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας ταύτης;

— Ναί, ὤ! ναί! εὐχαριστῶ, μυριάκις εὐχαριστῶ. Ὑπῆρξα πολὺ δυστυχὴς καὶ ὑπέμεινα πολλὰς πικρίας ἀλλὰ σήμερον εἶμαι εὐτυχὴς ἐν τῇ μητρικῇ μου στοργῇ. Εὗρον δὲ τέλος ἐν τῷ κόσμῳ τὴν καρδίαν ἣν σοὶ ἐζήτησα· σὲ εὐχαριστῶ. Δός μοι μόνον τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ χάσω τὴν καρδίαν ταύτην, εἰς ἣν ἐν ἀνάγκῃ δύναμαι νὰ εἴπω τὰς θλίψεις μου, ὅτι δὲν θὰ λησμονηθῶ.

Ἡ ζωὴ ἀνήκει εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ· ὅσον διὰ τὰ λοιπὰ μὴ φοβοῦ, δὲν θὰ λησμονηθῇς. Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι, ἐν τῷ κόσμῳ μόνον καρδίαι πάσχουσαι ἐν τῷ κρυπτῷ δύνανται νὰ ἐννοηθῶσι, καὶ νὰ συνδεθῶσι δι' ἀγνοῦ ἔρωτος, ἢ ἀδόλου καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας.

Βασιλικὴ Κ. Κυριακέδου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τὸν κ. Τρικούπην Ὑπουργεῖον παρῃτήθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μὴ δυνηθὲν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ πολυθρύλλητον δάνειον, πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποσταλεῖ εἰς Λονδῖνον ὁ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς κ. Θεοτόκης.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὸν γηραιὸν πολιτευτὴν κ. Σωτηρόπουλον, μεθ' οὗ συνδιεσκέφθη περὶ τῆς παρούσης κρισίμου οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀναθέσας αὐτῷ ὅπως συσκεφθῇ καὶ μετ' ἄλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἐπισκεφθεὶς τοὺς κ.κ. Ράλλην, Κωνσταντόπουλον καὶ Καραπάνον, συνεφώνησε μόνον μετὰ τοῦ πρώτου, οὗτινος τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα ἀσπάζεται, καὶ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ ὁποίου πιθανῶς θέλει σχηματίσει τὴν ὑπ' αὐτὸν Κυβέρνησιν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐπανέλαβεν ὁ ὑπὸ τὸν κ. Λαμπρούναν μελοδραματικὸς Ἰταλικὸς θίασος τὰς παραστάσεις του, μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ πρότερον ἐπιτυχίας.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι τὸ κοινὸν θέλει ὑποστηρίξει τὸν ἀνωτέρω θίασον, ὅστις τόσας καταβάλλει προσπαθείας, ἵνα ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς προσδοκίας του.

Αἱ τιμαὶ τῆς εἰσόδου εἶναι τόσον ἠλαττωμέναι, ὥστε τὸ θέατρον εἶναι προσιτὸν εἰς πάντας, καὶ οὕτω δύνασθε νὰ διέλθητε εὐχαρίστως τὴν ἑσπέραν σας ἀντὶ ἐλαχίστης δαπάνης.

ΛΕΞΕΙΣ... ΑΛΓΟΥΣΗΣ ΦΙΛΗΣ

Εἰς ἀνθισμένους πρῶτον σὲ εἶδα
ὦ φῶς μου, κήπους νὰ τριγυρᾷς,
κάθε ματιά Σου ἔγιν' ἐλπίδα.
τῆς ταραγμένης μου τῆς καρδιᾶς !!...

Ἔθαλλον ῥόδα, ἔθαλλον κρῖνα,
ἡ βασιλὶς των ἦσο Ἐσύ,
ἐγλυκοχαραζεν ἡ αὐγούλα,
κι' ἀκτὶς μ' ἐφάνης φωτὸς χρυσῆ !!...

Ὁποία ὥρα !! στιγμὴ ὀλβία,
ἦτο ἐκείνη !! δὲν λησμονῶ,
τ' ἀγνόν Σου χρῶμα τὸ γλυκὺ βλέμμα,
ἐνθυμουμένη πάντα ποτῶ !!...

Δὲν εἶχες... ὄχι !!... ὡς ἔχεις τώρα,
δακρυβρεγμένους τοὺς ὀφθαλμούς,
ῥεμβῶδες βλέμμα, δὲν ἀνεζήτει,
τὴν εὐτυχίαν στοὺς οὐρανούς !!!....

Χαρᾶς ἀρρήτου ἦτο ὁ κόσμος
ὦ φῶς μου, τότε, γιὰ σὲ πηγή,
μὲ γέλοιο σ' εὕρισκε τὸ σκοτάδι,
μὲ τὸ μειδίαμα, ἡ αὐγή !!!

Μὴ δειλιάσῃς ἐὰν σὲ δέρῃ
τῆς λύπης τώρα πόνος βαρύς,
δὲν εἶν' τῆς νειότης πάντα, ὁ χρόνος
εὐτυχισμένος μελισταγής !!!...

Μήπως τὸ ἔαρ βροχὴν δὲν ἔχει;;
καὶ μαῦρα νέφη ὁ οὐρανός;;
μὴ 'στὸ σκοτάδι ποτὲ δὲν λάμπει
ἀστὴρ χρυσόφωτος, φωεινός;;

Γλυκειὰ ἐλπίδα εἰς τῆς καρδιᾶς σου,
τὰ βάθη φύλαττε καὶ στιγμὴ
θὰ ἔλθῃ πάλιν ὅπου θὰ παύσουν
οἱ φλογισμένοι σου στεναγμοί !!!

(Λάρισσα 18)12)92)

Μαρίκα Πέπιζα

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ ὀνόματα τῶν παιδίων. Εἴς τινας χώρας ὑπάρχουσι συνήθειαι ἀρκετὰ παράδοξοι, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος τῶν παιδίων.

Οὕτω τὸ νεογνὸν τῶν Ἰνδῶν προσονομάζεται ὑπὸ τῆς μητρός του τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Ἐὰν ὅμως ὁ πατὴρ προτιμᾷ ἕτερον ὄνομα, γράφονται καὶ τὰ δύο καὶ τίθενται ὑπὸ δύο λυχνίας, ἐκεῖνο δέ, ὅπερ λαμπρότερον φωτίζεται, προτιμᾶται.

Πρὸς ἐκλογὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ τέκνου των οἱ Αἰγύπτιοι γονεῖς ἀνάπτουσι τρία κηρία, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων δίδουσιν ἓν ὄνομα, σημαίνον πάντοτε πρόσωπον ἐκτιμώμενον παρ' αὐτοῖς ἕνεκα μεγάλης τινὸς ἀρετῆς· ἐκεῖνο δὲ τὸ κηρίον, ὅπερ ἤθελε καεῖ τελευταῖον παρέχει τὸ ὄνομα εἰς τὸ τέκνον των.

Οἱ Μωαμεθανοὶ θέτουσιν ἐντὸς τοῦ Κορανίου πέντε τεμάχια χάρτου, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων γράφουσιν ἓν ὄνομα· ἐκεῖνο δὲ τὸ χαρτίον ὅπερ ἤθελε πρῶτον ἐξαχθῇ προώρισται διὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ τέκνου.

Οἱ Ἀϊνός, κάτοικοι τῆς Βορείου ἄκρας τῆς Ἰαπωνίας ὀνομάζουσι τὰ τέκνα των ἅμα ὡς συμπληρώσωσι τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὸ ὄνομα δὲ αὐτῶν ἐκλέγει ὁ πατήρ.

Οἱ Κινέζοι ὀνομάζουσι τὰ τέκνα των δι' ἑνὸς ὀνόματος ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ πατρός· μετὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ὁ πατὴρ δίδει ἕτερον ὄνομα, τὰς δὲ θυγατέρας ὀνομάζουσι δ' ἀριθμῶν 1, 2, 3 καὶ οὕτω καθεξῆς ἀναλόγως τῆς πληθύος αὐτῶν. Τόσον δὲ ἡ πρὸς τὰ ἄρρενα στοργὴ τῶν Κινέζων εἶναι μεγάλη, ὥστε ἐρωτώμενοι οἱ Κινέζοι περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων των, ἀναφέρουσι μόνον τὰ ἄρρενα.

** Ἐν Ἀγγλία 296,126 γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν δημοτικῶν συμβούλων.

** Εἰς δὲ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων αἱ ἔχουσαι δικαίωμα ψήφου ἀριθμοῦνται εἰς 502,199.

** Ἐν Δανίᾳ καὶ ἐν Σουηδίᾳ ἐπίσης αἱ γυναῖκες ψηφίζουν εἰς ὅλας τὰς ἐκλογὰς τῶν δημοτικῶν συμβούλων.

** Ἐν Ἑλβετίᾳ ψηφίζουν δι' ἀντιπροσώπων.

** Καὶ ἐν Ρωσίᾳ ἀκόμη αἱ γυναῖκες λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων διὰ τῶν ἐντολοδόχων των.

** Ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ αἱ γυναῖκες ἔχουν δικαίωμα ψήφου εἰς τὰ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

** Ἡ Γαλλία πρώτη προσέλαβε γυναῖκας εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν.

** Εἶτα ἠκολούθησαν αὐτὴν καὶ τὰ λοιπὰ κράτη, ἡ Ἀγγλία τῷ 1837, ἡ Νορβηγία τῷ 1857, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῷ 1862, ἡ Ρωσία τῷ 1864, ἡ Ἰταλία τῷ 1873.

** Ἡμεῖς πότε;

** Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1877 δύνανται αἱ γυναῖκες νὰ μαρτυρῶσιν εἰς δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα.

** 20,000 ὑπογραφαὶ κυριῶν συνήχθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν πλουσίων τάξεων κατὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ κρινολίνου.

** Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαμαρτυρομένων λέγεται ἡ παρ' ἡμῖν ξενισθεῖσα πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας.

** Καὶ ὅμως ἐν Παρισίοις ἡ ὑπὲρ τοῦ κρινολίνου ἐκστρατεία ἐξακολουθεῖ.

** Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν μοδιστῶν ὁ Φελὶξ εἶναι ἐναντίος τοῦ κρινολίνου.

** Εἷς συντάκτην τοῦ «Φιγαρὼ» εἶπε: προτιμῶ νὰ κλείσω τὰ καταστήματά μου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κας Β. καὶ Δ. **Θεσσαλονίκην**. Τόμοι ἐστάλησαν ἄνευ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν δρ. 5 ἕκαστος.—Κορυδαλίδα. Δημοσιευθήσεται.—Καν Α. Μ. **Ὑπάτην**. Ἡμερολόγιον εἶχε σταλῆ ἀλλὰ καὶ ἐκ δευτέρου στέλλομεν, φαίνεται ὅτι ἀπωλέσθη.—Καν Β. Κ. **Πειραιᾶ**. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Δδα Τ. Κ. **Μεσολόγγιον**. Δρ. 56 ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας, ἐγράψαμεν.—Καν Χ. Π. Μ. **Κων/πολιν**. Πολὺ λυπούμεθα ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. —Καν Ε. Κ. **Πάτρας**. Ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας.— Καν Μ. Π. **Πόρον**. Ζητήσατε ἀπόδειξιν παρὰ Δδος Α. Π. χρήματα ἐλήφθησαν, συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Δδα Π.Λ. **Πύργον**. Ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας· γράψατε τίποτε ἄλλο καταλληλότερον.— Κον Ε. Π. Μ. **Μιτυλήνην**. Καν Κ. Π. καὶ Χ. ἐπλήρωσαν, Β. Ε. ἐπλήρωσε ἀδελφός της 93 καὶ ὄχι 92, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν κ. Παρρὲν σᾶς ἀποστέλλεται κατάλογος.—Καν Α. Α. **Σκύρον**. Ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Π.Θ. φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας.— Κον Ε. Μ. **Μιτυλήνην**. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν εἰς ἀμφότερα φύλλα, ἀποδείξεις σταλήσονται μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ 93. — Κον Α. Μ. Μ. **Κων/πολιν**. Ἔργα ἀνδρῶν δὲν δημοσιεύομεν δυστυχῶς.— Καν Φ. Φ. **Κέρκυραν**. Σᾶς γράφομεν.— Καν Α. Κ. **Πόρον**. Ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας, προσεχῶς γράφομεν.—Καν Μ.Π.Σ. Ἐνταῦθα· ὡραιότατον δημοσιευθήσεται εἰς προσεχὲς φύλλον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς διατηρεῖται ἀνθοδέσμη ἐπὶ μῆνας ἀνθηρὰ καὶ ὡραία. Θέτετε ἐντὸς κάδου ἢ μεγάλης λεκάνης ὕδωρ, εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοποθετεῖτε ἓν πινάκιον σούπας (πιάτο). Ἐν τῷ πινακίῳ τούτῳ τοποθετεῖτε τὴν ἀνθοδέσμην σας, ἵνα δὲ ἵσταται εἰς τὸ κέντρον ὀρθὴ παρεμβάλλετε εἰς τὴν βάσιν αὐτῆς τεμάχιον μικρὸν σιδήρου ἢ μολύβδου. Τὸ ὅλον καλύπτετε δι' ὑάλου ἐξ ἐκείνων δι' ὧν καλύπτουσι συνήθως τὰς ὡρολογοθήκας ἢ τὸν τυρόν. Προσαρμόζετ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἦτο ἄνθρωπος πεπροικισμένος διὰ μεγάλης δόσεως κοινοῦ νοὸς εἷς ὄντινα ἡ διεύθυνσις Τραπεζιτικοῦ οἴκου, οἷος ἦτο ὁ τῶν Ζάκομψεν, παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σπουδάσῃ καὶ γνωρίσῃ καλῶς τοὺς ἀνθρώπους ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπ' αὐτῶν τεκταινόμενα

Ὀφείλων τὸ πᾶν εἰς τὸν γηραιὸν βαρόνον ἐθεώρησε καθῆκόν του ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον εἰς τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας Ζάκομψεν νὰ ἀφιερώσῃ, αὐτὸ δ' ἦτο ὁ μόνος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶχε σκεφθῇ περὶ γάμου ὅτε ἔτι ἦτο καιρὸς νὰ τὸ πράξῃ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ καρδία του εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν ἀποσκληρυνθῇ ἐξικέσει τοῦ γραφείου καὶ τῶν ὑποθέσεών του πρὸς πάντα τὰ ἄλλα ἐδείκνυτο λίαν ἀδιάφορος καὶ ψυχρός.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς διαλύσασα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του πάγον μετέβαλεν αὐτὸν καθ' ὁλοκληρίαν Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς μετ' αὐτῶν συναντήσεώς του πατρικὴν ὅλως πρὸς ἀμφοτέρους ἠσθάνθη λατρείαν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἀφοσιώσει του ἀνεμίγνυε πάντοτε μεγάλην δόσιν θαυμασμοῦ, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου ἡ πρὸς τὸν παῖδα στοργή του ἐξεδηλοῦτο δι' ἀπείρου πρὸς πᾶσας τὰς παιδικὰς αὐτοῦ παρεκτροπὰς ἐπιεικείας.

Μπά! ἀνέκραξεν οὗτος, ὅτε ἡ βαρονὶς ἐξεμυστηρεύθη αὐτῷ τὴν πιεζουσαν τὴν καρδίαν της θλῖψιν. Τὸ τοιοῦτον δηλοῖ ἁπλῶς ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος οὔτε τὸν χαρακτῆρα οὔτε τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ πατρός του ἔχει, ἀς μοὶ ἐπιτραπῇ δὲ νὰ παρατηρήσω ὑμῖν ὅτι τοῦ εἴχετε παραπολὺ ἕως τώρα σφιγμένα τὰ λωριά. Κάποια συνάντησις ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀντίλλας παρέσχεν αὐτῷ ἀναμφιβόλως τὴν εὐκαιρίαν νὰ χειραφετηθῇ ὀλίγον. Μὴ ἀνησυχεῖτε διὰ τόσῳ μικὸν πρᾶγμα.

— Καὶ ἡ Ναδίνη; ἠρώτησεν ἡ βαρονίς.

— Ἡ Ναδίνη ἐκπροσωπεῖ τὸν ἀγνόν, τὸν πλατωνικὸν ἔρωτα, εἶναι τὸ κυανοῦν μέρος αἰθρίου οὐρανοῦ, οὐδεμίαν ἐπιδεχομένη ἐπισκίασιν ἐκ συναντήσεων ὡς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ὑπηνίχθην.

— Ἀλλ' αὐτό, τὸ ὁποῖον σεῖς, φίλε μου, ὑπαινίττεσθε, ἐγὼ θεωρῶ βεβήλωσιν τοῦ ἔρωτός του.

— Παντάπασιν. Εἶναι ἀποτέλεσμα στιγμιαίας μέθης καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ σοβαρὰς συνεπείας. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ νεαρὸς ἡμῶν ἥρως θέλει ἐπιστρέψει λίαν κατησχυμένος ἐκ τοῦ πρώτου αὐτοῦ νεανικοῦ πρακτικοπήματος, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας ἤθελον προσποιηθῆ ὅτι οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἐνόησα. Μὴ δίδουσα εἰς τὸ σφάλμα του μεῖζονα τῆς πραγματικῆς σπουδαιότητα διευκολύνετε αὐτὸν μεγάλως εἰς τὸ νὰ ἐξελθῇ τῆς ἀμηχανίας του.

Μολονότι μετ' ἀπείρων, ὡς εἴδομεν, προφυλάξεων καὶ μεγάλης λεπτότητος ὁ Δεσὰν ἔθεξε τὸ ἀρκούντως ἀκανθῶδες τοῦτο ζήτημα, ἐκ τῶν φρύσεών του ἐντούτοις ἐκείνων, τὰς ὁποίας σκοπίμως πλειότερον τῶν λοιπῶν εἶχε τονίσει, ἡ Παυλίνα ἐνόησε καὶ ὅσα ἐθεώρησεν οὗτος πρέπον νὰ ἀποσιωπήσῃ· πάντα ταῦτα ἐδύθισαν φυσικῶς αὐτὴν εἰς λίαν σοβαρὰς σκέψεις. Οὐχ ἧττον ἀκολουθοῦσα τὴν συμβουλὴν τοῦ πιστοῦ της φίλου ἀπεφάσισεν οὐδεμίαν περὶ πάντων τούτων νὰ κάμῃ τῷ Ὀλιβιέρῳ νύξιν, τόσῳ μᾶλλον καθόσον ἐπὶ ζητημάτων τοιαύτης φύσεως καὶ ἡ εὐφυεστέρα τῶν μητέρων εἰς μεγίστην εὑρίσκεται πάντοτε ἀμηχανίαν, προκειμένου νὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ της εἰς ἐξήγησιν.

Ὅτε τέλος ὁ Ὀλιβιέρος ἐπανέκαμψεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του· ἡ μήτηρ του ἐδυσκολεύθη μεγάλως ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν εὔθυμον, εὐφυᾶ καὶ διαχυτικὸν νεανίαν, ἀφ' οὗ πρό τινων μόλις μηνῶν εἶχεν ἀποχωρισθῆ. Οὗτος εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν μεταβληθῆ. ἐγένετο τοσοῦτον ὀλιγόλογος, ὥστε ὧραι πολλάκις παρήρχοντο χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Καὶ δὲν ἐγκρίνετε νὰ τὸν ἐρωτήσω, ὅπως παρ' αὐτοῦ μαθῶ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης μελαγχολίας του; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα τὸν Δεσά.

— Ὄχι, τῇ ἀπήντησεν οὗτος, θὰ διεπράττετε μεγάλην ἀπερισκεψίαν Προσπαθήσατε μόνον νὰ τὸν διασκεδάζητε, παροτρύνουσα αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἐξέρχηται πολύ, νὰ συχνάζῃ εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ὅσῳ ὀλίγον ἐγνώσισεν.

Ἡ Παυλίνα πρόθυμος πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς ἐκείνου, εἰς ὃν ἄπειρον εἶχεν ἐμπιστοσύνην, συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὁδηγίας του.

Οὕτω μετὰ παροδὸν χρόνου τινὸς ὁ Ὀλιβιέρος ἐχόρευεν εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ συρμοῦ καθιερωθέντα μέση, ἐλάμβανε μέρος εἰς πᾶσας τὰς ἑορτάς, εἰς πᾶσας τὰς διασκεδάσεις, εἶχεν ἄλλως λέξεσιν ἴδιον τρόπον ζωῆς. Ἡ εὐθυμία τῆς ἄλλοτε τῷ ἐπανήρχετο συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ἐπιτάσεως τῆς πρὸς τὴν μητέ-

δὲ τόσον καλῶς τὴν ὕαλον ἐπὶ τοῦ πινακίου, ὥστε ἀοῦδαμόθεν εἰσέρχεται ἀήρ. Ἐξάγετε τότε τὸ πινάκιον μετὰ τῆς ἀνθοδέσμης, τοῦ περιεχομένου ὕδατος καὶ τοῦ ὑαλίνου περικαλύμματος καὶ τοποθετεῖτε ἐπὶ τραπέζης. Ἐὰν δὲν ἔμεινεν ὕδωρ περὶ τὴν βάσιν τῆς ὑαλίνης θήκης, ἤτις πάντοτε εἶναι μικροτέρα τῆς περιφερείας τοῦ πινακίου, ρίπτετε ὀλίγον ὕδωρ, ὅπως ἐμποδίζητε τὴν ἐνδεχομένην τοῦ ἀέρος παρείσφρυσιν καὶ καλύπτετε τὸ ὕδωρ τοῦτο διὰ φύλλων. Ἡ ἀνθοδέσμη ἐκ τῶν λεπτοτέρων συνισταμένη ἀνθέων διατηρεῖται οὕτως ἀνθηρὰ καὶ ζωηροτάτη ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλῶσσα καπνιστή. Λαμβάνετε γλῶσσαν μεγάλην βοείαν, ἀφαιρεῖτε τὰ περὶ τὸν φάρυγγα μέρη. Τσουρουφλίζετε αὐτὴν ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς, ἵνα ἀφαιρέσητε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ σκληρὸν δέρμα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὀσμὴν τοῦ καπνίσματος. Θέσατε αὐτὴν ἐντὸς πηλίνης χύτρας, ἀφοῦ τρίψητε αὐτὴν μὲ ὀλίγον νίτρον καὶ πέπερι, καὶ στρώσητε τὴν χύτραν διὰ παχέος στρώματος ἅλατος, καλύπτουσα αὐτὴν δι' ἅλατος πανταχόθεν. Ρίψατε ἐντὸς τῆς χύτρας ὀλίγα γαρούφαλα, θυμάριον καὶ φύλλα δάφνης καὶ ἀφήσατε αὐτήν. Μετὰ 24 ὥρας τρίβετε πάλιν αὐτὴν δι' ἅλατος καὶ κάμνετε ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν, ἐνόσω τὸ ἅλας διαλύεται μέχρις οὗ ἡ γλῶσσα πλεύσῃ ἐντὸς τοῦ διαλυθέντος ἅλατος. Ἀφήνετε τὴν γλῶσσαν ἐντὸς τῆς ἅλμης ταύτης ἀπὸ 15 ἡμέρας ἕως 6 ἑβδομάδας, περιστρέφουσα αὐτὴν καθεκάστην χωρὶς νὰ ἐγγίζητε διὰ τῶν δακτύλων. Τότε περιτυλίσσετε αὐτὴν ἐντὸς πλατέος ἐντέρου καὶ καπνίζετε καὶ στεγνόνετε 3 ἡμέρας ἐπὶ τῆς ἑστίας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

82—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—82

Τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν καὶ κατασκευάζον παντὸς εἴδους ἄνθη ὑπέρτερα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἄνθη διὰ καπέλλα, διὰ φορέματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ, δι' αἰθούσας, καὶ γιρλάντας παντὸς εἴδους καὶ χρώματος. Στέφανα διὰ γάμους ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, σχεδὸν χάρισμα. Στεφάνους πολυτελεῖς διὰ κηδείας εἰς τὸ ἥμισυ τῶν εὐρωπαϊκῶν τιμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνὶς ζητεῖ παραδόσεις. Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ Ἑλληνὶς ἀρίστη ζητεῖ οἰκογένειαν, παρ' ᾗ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ περιποίησιν μικρῶν παιδίων.

ΡΑΠΤΡΙΑ φορεμάτων πεπειραμένη ζητεῖ οἰκίας, ἵνα ἐργάζηται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΛΑΡΑΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

Σάπωνες, ἀναψυκτικὰ ὑγρά, ὀδοντοκόνεις, ἀρώματα à la Sarah Bernhard. Τὸ μυστήριον τῆς μαγίσης καλλιτέχνιδος ἀνεκαλύφθη. Πῶς διετήρει μὲ ὅλην τὴν ἰσχνότητά της τόσον θαυμάσιον καὶ ἀνθηρὸν δέρμα; Μετεχειρίζετο ἴδιον σάπωνα, ἰδίας σκευασίας, ἃς κατέστησε γνωστὰς εἰς τὸ κοινὸν ὁ μυρεψός της, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὰς καὶ τὸ ὄνομά της ὡς τίτλον.

Τὸ μυροπωλεῖον Στίνη ἔφερεν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια τῆς Sarah Bernhard, ἅτινα θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πολυπληθῶν πελατίδων του.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΣΠΕΡΙΔΑΣ

Ἑσπερίδες χωρὶς κονιὰκ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΜΠΑ τέϊον χωρὶς ροῦμι τοῦ ἐργοστασίου τούτου, εἶναι αὐτόχρημα ἔλλειψις ἀβρότητος τοῦ οἰκοδεσπότου πρὸς τοὺς ξένους του· Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ προσφέρωμεν τοιαῦτα οἰνοπνεύματα, ὀφείλομεν νὰ φροντίζωμεν, ὅπως ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης των καὶ τὸ γνήσιον τῆς κατασκευῆς των ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς.

Ἀπεδείχθη δὲ διὰ χημικῆς ἀναλύσεως, ὅτι μόνον τὸ Κονιὰκ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΜΠΑ παρασκευάζεται διὰ τῆς ἀποσταλάξεως οἴνου, τὸ μόνον ἄρα εἶναι κατάλληλον καὶ δι' ἑσπερίδας, ἀλλὰ καὶ δι' ἀναρρωνύοντας, πάσχοντας ἐκ χλωρώσεως καὶ ἀναιμίας, ἢ καὶ γέροντας ἐξηντλημένους, οἵτινες ἀνακτῶσι δυνάμεις διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ Κονιάκ.

Πωλεῖται εἰς τὸ ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ζητεῖτε πάντοτε εἰς τὰ Κονιὰκ τὸν τίτλον ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΜΠΑ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη κάτοχος καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ φέρουσα ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς καλὴν οἰκογένειαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Διὰ τὰ θερινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑποδήματα, τὸ ἄριστον τοῦτο ὑποδηματοποιεῖον ἔχει ἐκλεκτὰ δέρματα ἐκ Ρωσσίας καὶ Γαλλίας, ἀπαράμιλλα διὰ τὴν στερεότητα, λεπτότητα καὶ δροσερότητά των.

ρα του στοργῆς, ἥτις ἐξεδηλοῦτο πρὸς αὐτὴν διὰ μυρίων φροντίδων καὶ περιποιήσεων, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἄκρας αὐτῶν τρυφερότητος ἐνεῖχον τι τὸ γυναικῶδες.

Ἡ Παυλίνα λίαν εὐτυχὴς ἐκ τῆς τοιαύτης εἰς τὰς διαθέσεις τοῦ υἱοῦ της μεταβολῆς, ἔνθους ἤδη ἐπεκρότει εἰς τὴν ἀπόφασίν της τοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Δεσὰν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῇ θεραπείαν τοῦ κακοῦ, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἀῤῥνης ὁ Ὀλιβιέρος ἐξηφανίσθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας. Ὅτε ἐπανῆλθεν οἴκαδε ἦτο ὅσον οὐδέποτε μελαγχολικός, δυσηρεστημένος καὶ σιωπηλός, ἀμίλητος σχεδόν.

— Μπά! δὲν εἶνε τίποτε, ὑπῆρξεν ἐκ νέου ἡ ἀπάντησις τοῦ Δεσάν Ὁ ἕνας διάβολος, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, διώχνει τὸν ἄλλον. Διότι δὲν πιστεύω νὰ ἐκλαμβάνετε τὴν τοιαύτην κατάστασιν ὡς συνέχειαν τοῦ εἰς Ἀντίλλας ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου του.

— Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω αὐτό, τὸ ὁποῖον μοὶ λέγετε, ἀπήντησε βαθέως στενάξασα ἡ Παυλίνα, διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς παραστήσω πόσον μὲ δυσαρεστεῖ τὸ τραγικὸν ὕψος του, ὁποίαν μοὶ προξενοῦσι θλῖψιν τὸ τεταραγμένον αὐτοῦ πρόσωπον, οἱ δακρύβρεκτοι πάντοτε ὀφθαλμοί του.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνησυχία τῆς Παυλίνας μεγαλονας ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐλάμβανε διαστάσεις, ὁ Δεσὰν μίαν τοῦ λοιποῦ εἶχε σκέψιν, νὰ ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, καὶ ἰδίᾳ τῆς μητρός του, τὰς νεανικὰς τοῦ Ὀλιβιέρου παρεκτροπάς.

Πρὸ τοῦ ὅμως λάβῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν πάντα μετῆλθε τρόπον ὅπως γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ νέου τούτου πάθους τοῦ νεανίου, ἀλλ' εἰς μάτην! Ὁ Ὀλιβιέρος μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ ὑπομονῆς ἀπαραδειγματίστου ἐζήτει νὰ τηρήσῃ τὸ μυστικόν του.

Κατώρθωσε μάλιστα τόσῳ καλῶς ἐνώπιον τῆς μητρὸς του νὰ προσποιηθῇ, ὥστε ἐντελῶς νῦν αὐτὴ καθησυχάσασα καὶ πεισθεῖσα ὅτι οὐδένα ὁ υἱός της διέτρεχε κίνδυνον ἐσκέπτετο:

— Ὁ χαραρακτήρ του φαίνεται μετεβλήθη. Θὰ γείνῃ καὶ αὐτὸς ἀμίλητος ὡς εἶναι ὅλοι οἱ Ζάκομψεν. Ὁ Δεσὰν ἔχει δίκιον, πάντα ταῦτα εἶναν ἀσήμαντα νεανικὰ παραπτώματα, τὰ ὁποῖα ἡ μητρική μου φαντασία ὑπὲρ τὸ δέον ἐμεγαλοποίησεν.

Ἐκεῖνος ἐντούτοις εἰς οὗ τὴν μαρτυρίαν τόσῳ αὐτὴ ἐθαρρεῖτο εὑρίσκετο νῦν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ εἰς ποῖον ἀκριβῶς σημεῖον εὑρίσκοντο αἱ μετὰ τοῦ ἀγνώστου αὐτῷ ἐχθροῦ σχέσεις τοῦ νεανοῦ προϊσταμένου του, διότι σχὼν τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἀνοίξῃ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ταμείου του ἀπεριόριστον πίστωσιν ἔβλεπε τὰ κεφάλαια αὐτοῦ ἐπικισθητῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐλαττούμενα, λίαν εὐχερὲς ὡς ἐκ τούτου καθίστατο αὐτῷ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ νεανίου τὴν ἐκμυστήρευσιν τῶν ἐρώτων του, ἀλλ' ἀπέφευγε νὰ τὸ πράξῃ ἐκ φόβου μὴ τὸ τοιοῦτον ἐκληφθῇ ὡς ἐνθάρρυνσις παρ' αὐτοῦ. Ὁ Ὀλιβιέρος ἀφ' ἑτέρου πλέον ἢ ἅπαξ ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν ὅπως τὰ πάντα εἰς τὸν γηραιόν του φίλον ἐξομολογηθῇ, ἀλλ' ἡ ἀκατανίκητος πάντοτε δειλία του τὸν ἠμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ πράξῃ.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ὁ Δεσὰν οὐδόλως ἐσκέφθη νὰ δώσῃ εἰς τὰ συμβαίνοντα χροιὰν τραγικήν· ὁσάκις λ. χ. ἔβλεπε τὸν νεανίαν μελαγχολικώτερον καὶ σκεπτικώτερον τοῦ συνήθους διενοεῖτο ἁπλῶς:

— Ἐὰν εἶναι δυστυχὴς τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, τόσῳ δὲ τὸ καλλίτερον διὰ τὴν νεαρὰν καὶ θελκτικὴν μέλλουσαν προϊσταμένην μας, τὴν μνηστήν του, ἥτις τὸν ἀναμένει.

Ἡ ἀπογοήτευσις θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὑπάγῃ μίαν ὥραν γρηγορώτερα εἰς συνάντησίν της. κατόπιν δὲ μιᾶς τοιαύτης ἀπογοητεύσεως θὰ εὕρῃ ἐπαγωγοτέραν ἀναμφιβόλως τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν, γλυκυτέραν τὴν ἀγνὴν τῆς συζύγου του ἀγάπην.

Ἐν ᾧ ὁ γέρων ὑπάλληλος ὑπὸ τοιούτων κατείχετο σκέψεων ὁ νεαρὸς βαρόνος εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινά.

— Εἶχον κάτι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ. γηραιέ μου φίλε, καὶ νὰ ζητήσω παρ' ἡμῶν μίαν μεγάλην ἔνδειξιν ἀγάπης, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ τὸ τοιοῦτον προκαλέσῃ τὴν τῆς μητρός μου καὶ τὴν ἰδικήν σας δυσαρέσκειαν.

Ἔτος ἤδη εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀβάνας ἐπανόδου αὐτοῦ, ἡ διὰ τὸν γάμον του προσδιοισθεῖσα ἐποχὴ ἐπλησίαζεν ἤδη. Οὗτος ὅμως οὐδέποτε νῦν ὡμίλει περὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τοσαύτην ἄλλοτε ἐπροξένει αὐτῷ εὐχαρίστησιν. ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ μήτηρ αὐτοῦ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο καὶ ἐμεριμνᾶ ἢ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ, ἐπισπεύδουσα τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας, νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν τέλεσιν τοῦ εὐτυχοῦς τούτου γεγονότος, οὐδὲν παραμελοῦσα ἐξ ἐκείνων. ἅτινα ἠδύναντο νὰ κατασταθῶσι τερπνὴν τὴν παρ' αὐτοῖς ἐγκατάστασιν καὶ διαμονὴν ἐκείνης, ἥτις τόπον προσφιλοῦς θυγατρὸς ἐπεῖχεν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Κατόπιν πάντων τούτων ὁ Δεσὰν ἔκρινε φρόνιμον νὰ κλείσῃ τὰ ὦτά του εἰς πᾶσαν τοῦ Ὀλιβιέρου ἐκμυστήρευσιν, ἐξ ἧς οὐδὲν καλὸν προσεδόκα.

— Ἀγαπητὸν παιδίον, τῷ εἶπε, φύλαξε τὸ μυστικόν σου, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀγάπην μας ζήτει πάντοτε ἐξ αὐτῆς ἐκεῖνα μόνον ὅσα δι' οὐδένα ἐξ ἡμῶν δύνανται νὰ ὦσιν ἀφορμὴ θλίψεως ἢ ἀνησυχίας.

Ὁ νεανίας, ὢν φύσει δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, ἐσιώπησε.

(Ἀκολουθεῖ)